יפה פז ז"ל

בת רחל ומרדכי מלמוד ז"ל

נולדה : בחודש תמוז ה' תרפ"ז - 07.1927
עלתה לארץ : ה' תרצ"ו - 1936
נפטרה י"ז אלול ה' תשע"ו - 20/09/2016

ביום קיץ חמים נולדה בת בכורה לרחל ומרדכי מלמוד אי-שם בצפון מזרח רומניה בחבל בֻּסַרְבִּיָה. הם נתנו לבתם את שמה יפה, כפי שיתברר שאכן כשמה כן היא. כמו רבים מיהודי רומניה שהיו חלוצי העליה הראשונה, גם הוריה של יפה היו ציונים ועלו עם בתם הקטנה לארץ והתיישבו בתל-אביב, שם בעיר העברית הראשונה החלה יפה את לימודיה. החיים בא"י מעולם לא היו קלים גם בימים ההם ורחל אִמָּהּ נפטרה כשיפה רק נערה כבת 14, שעכשיו הוּטָל עליה להיות גם אֵם לאחותה הצעירה ממנה, ולדאוג לכל המלאכות שתמיד נעשות ע"י אם המשפחה. במלחמת השחרור מתגייסת האחות שוש בהיותה רק בת 16 לפלמ"ח והיא בין מלווי השיירות בדרך לירושלים הנצורה. ליבה של יפה גאה, אך חרד מאוד לשלום אחותה. אבל שוש היתה בין בָּנֵי וּבְנות המזל שהצליחו להישאר בחיים למרות הזוועות שחוו, כשחבריהם הטובים ביותר נהרגו על-ידם ממש. ידוע לכל כמה רבים מאותם מלווי שיירות נהרגו לאורך הדרך וּבְאֵזור בַּאבּ-אֶל-וָאד.

כנראה שסיפוריה של שוש על קבוץ אשדות יעקב בו הייתה כפלמ"חניקית עוררו ביפה רצון לחיות בקיבוץ הזה. יפה הגיעה אלינו כבר ב-1945 בקיץ. יפה משתלבת עד מהרה בחיי הקיבוץ ובעבודה. היא יודעת לעבוד ברצינות רבה והיא גם טובת-לב עד מאוד. צייתנית, לא עושה בעיות. בפלמ"ח היו אומרים: "לא אוכל חצץ ולא שותה בנזין" (ילקוט הכזבים – דן בן-אמוץ , חיים חפר)
היא עובדת בשדה ובכל מקום בו מבקש "סדרן העבודה", במיוחד היא מתקבעת כמטפלת מצוינת של הילדים הלומדים בבית-הספר. זריזה, יעילה ויודעת מה ילדים צריכים כפי שכתבה לא פעם בעלוני הקיבוץ, את תמצית ההבנות שלה בגידול ילדים. (לאור נִיסָיוֹנָה בגידולה של שוש אחותה). אח"כ היא מטפלת של חברת נוער וגם של "הכשרה צעירה", היא גם מתנדבת לכל גיוס ואוהבת לסרוג כובעי צמר לחיילינו. כי הם הרי בָּבַת-עֵינֵי כל עם ישראל. היא גם מעלה את רעיונותיה בעלון איך אפשר? ומה צריך לעשות כדי לעזור לחיילים.

ובשנת 1979 מבקשת התנועה (כנראה האיחוד) שאשדות יעקב תשחרר את יפה, כי הם זקוקים לה כמטפלת לבני- הנעורים הלומדים בביה"ס לשתלנות וגננות בפתח - תקוה. רק ב-1983 היא מעזה לבקש שיאפשרו לה ללמוד בתיכוניה של "אפעל", כפי שכתבה בעלון: "תמיד חשקה נפשי ללמוד, ומתוך סיבות שונות שאינן תלויות בי, זה לא יצא לפועל..." ואשדות אישרה לה, ויפה היתה מאוד מרוצה ומאושרת. הזמן חולף ויפה נכנסת כמו רבים מחברינו לעבוד במפעל והיא אחראית על חדר האוכל הקטן של

הפועלים העובדים ב"לוג" ובעלון מציינים כל העובדים איזו הרגשה ביתית - טובה יש להם עכשיו כשהם נכנסים לאכול. . , לא. לא שכחתי לציין שבתום מלחמת העולם השניה שבים לאשדות כל חייליה והמתנדבים ביניהם נמצא גם בחור צעיר בשם **צבי פַּס** שהמיר את שמו בעברית ל-**פז**. הוא מתאהב ביפה והם מתחתנים וב-1947 נולד בנם הבכור **אמנון** ואחריו תגיע הבת היחידה שנקראה **רחל** כמובן ע"ש הסבתא שלא זכתה לגדל את בנותיה , ואחרון חביב הבן **אלון**. כל 3 הילדים קיבלו את הגנים הספורטיביים מאבא צבי גם את כשרון המשחק שעובר אצל משפחות פז ושיפר את כל יתר התכונות הטובות קבלו מאמא יפה.

הילדים צומחים וגדלים והנה הם כבר אחרי הצבא ונישאים ומביאים לצבי ויפה המון שמחה ונחת. לצערם הבנים לא נשארים בקיבוץ. למזלם ושמחתם נשארת הבת בקיבוץ. אך בחורף 1997 נוחתת על כל המשפחה מהלומה אדירה, **אבנר**, בנם הבכור של רוחל"ה ושאול, נכדם של צבי ויפה, נהרג באסון המסוקים בגליל בדרכם לפעולה במלחמת לבנון המתמשכת שנראה כאילו אין לה סוף. מאסון כזה קשה להתאושש. החיים בשלהם תובעים להמשיך עם מה שיש.
לאחר שיפה וצבי זכו להכנס לבית חדש . מצבו ליבו של צבי הולך ורע והוא נפטר בחורף 2004. למרות הטיפול המסור של יפה העושה הכול כדי להקל על סבלו של צבי ז"ל .

זכתה יפה לראות בחייה 12 נכדים , ואפילו 9 נינים.

ליפה עצמה שהיתה בעלת עור בהיר המתאים אולי לַאֵזור בו נולדה, ויש בעיה עם השמש הישראלית האכזרית. והיא עוברת סבל רב בגלל הפגיעות שנפגעו פניה. ועוד צרות שהזמן גרם. בזמן האחרון כבר ממש רצתה לצאת מתוך כלא הגוף הכואב. ועכשיו סוף-סוף יצאה לדרכה, כדי לפגוש את אהובי ליבה שהלכו לעולמם לפניה.

עופי לך לשמים הכחולים, יפה יְפַת-הַנְּשָׁמָה לעולם שכולו טוב ואהבתנו תלווה אותך בדרכך אל יקירייך .

תהא . **נ**שמתך . **צ**רורה . **ב**צרור . **ה**חיים . ובצרור זכרונותינו .

בשמי ובשם כל חברי אשדות יעקב אחוד
עמליה דיין בת-ארי